

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.373/2025/7.
A felperes:	A felperes (A felperes címe)
Az alperes:	Az alperes (Az alperes címe)
Az alperes képviselője:	Az alperes képviselője
A per tárgya:	illetménykülönbözet megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (24. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 20.K.700.354/2024/23. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a felperest a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2015. július 1-i hatályba lépésével – a szolgálati idő 1996. február 1-i kezdetére figyelemmel – a tiszti besorolási osztály D besorolási kategória 5. fizetési fokozatába besorolta, majd a tiszti besorolási osztály C besorolási kategória 6. fizetési fokozatába 2018. január 1-jei hatállyal előresorolta, és megállapította, hogy a Hszt. 117. § (1)-(2) bekezdései és a Hszt. 359. §-a alapján a következő fizetési fokozathoz meghatározott fizetési várakozási idejének kezdete 2018. január 1. napja, a következő fizetési fokozatba sorolás várható ideje 2022. január 1. napja.

[2] A felperes a 2020. február 3. napján kelt szolgálati panaszában sérelmezte, hogy a következő fizetési fokozatban történő előresorolása időpontja 2022. január 1. napja, és kifejtette, hogy őt 2020. február 1. napjától a 7. fizetési fokozatba kell sorolni. Az alperes a 2020. március 13. napján kelt 12000-101/97-3/2020.Szü. számú határozatával a felperes

panaszát megalapozatlanság miatt elutasította. Határozatának indokolása szerint a felperes előresorolásáról rendelkező 12050-170/74-7/2016.mi számú állományparancs a Hszt. 117. § (1)-(2), 121. § (1) és 359. § (1)-(2) bekezdései alapján helyesen állapította meg a felperes következő várható fizetési fokozatba sorolásának 2022. január 1. napi időpontját.

[3] A felperes a 2021. február 1. napján kelt szolgálati panaszában ismételten sérelmezte, hogy a következő fizetési fokozatban történő előresorolása időpontja 2022. január 1. napja, és kifejtette, hogy őt 2020. február 1. napjától a 7. fizetési fokozatba kell sorolni. Az alperes a 2021. február 26. napján kelt 12000-101/75-1/2021.Szü. számú határozatával a felperes panaszát a Hszt. 268. § (3) bekezdés harmadik fordulata alapján elutasította. A felperes keresetére eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 20.K.700.718/2021/13. sorszámu végzésével kijavított, 20.K.700.718/2021/12. számú ítéletével a felperes keresetének helyt adott, és kötelezte az alperest a felperes 2021. február 1-jei hatállyal történő előresorolására, továbbá az illetménykülönbözet megfizetésére. A Kúria a Kf.III.45.153/2022/4. számú ítéletével ezen elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a Hszt. 359. § (2) bekezdésében elrendelt várakozási idő meghosszabbodása nincs kihatással a Hszt. 117. § (1) bekezdésében meghatározott azon szabályra, mely szerint a további fizetési várakozási idő 4 év, így az alperes helyesen állapította meg a felperes előmenetelének további lehetséges időpontját 2022. január 1. napjában.

[4] Az alperes a 1250-170/1-2/2022.mi. számú állományparanccsal rendelkezett a felperes tiszti besorolási osztály C besorolási kategória 7. fizetési fokozatába 2022. január 1-jei hatállyal történő előresorolásáról, azzal, hogy a következő fizetési fokozatban történő előresorolás várható időpontja 2026. január 1. napja. A felperes a 2023. október 3. napján kelt szolgálati panaszában sérelmezte, hogy 2020. február 1. napja helyett 2022. január 1. napján léphetett a 7. fizetési fokozatba, továbbá, hogy a következő fizetési fokozatban történő előresorolása időpontja 2026. január 1. napja, és kifejtette, hogy őt 2024. február 1. napjától a 8. fizetési fokozatba kell sorolni. Az alperes a 2024. január 23. napján kelt 1200-101/317-1/2023.Szü számú határozatával a felperes panaszát megalapozatlanság miatt elutasította. Határozatának indokolása szerint a felperes 7. fizetési fokozatba besorolás tárgyában benyújtott szolgálati panaszait a 12000-101/97-3/2020.Szü., valamint 12000-101/75-1/2021.Szü. számú határozataival elbíráltta, ezért a felperes ismételten azonos tartalommal benyújtott szolgálati panaszát a Hszt. 268. § (3) bekezdés harmadik fordulata alapján nem tudja elbírálni.

A felperes keresete és az alperes védírata

[5] A felperes a perben módosított keresetében a 2018. január 10. napján kelt 12050-170/74-7/2018.mi. számú előresorolási parancs, valamint a 2022. január 14. napján kelt 12050-170/1-2/2022. mi. számú állományparancs megsemmisítését, és az alperes 577.903 forint illetménykülönbözet megfizetésére kötelezését kérte. Az alperes védíratában elsődlegesen a keresetlevél visszautasítását, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az ügyben res iudicata miatt a keresetlevél visszautasításának nem volt helye; a felperes a Hszt. előmeneteli szabályozásának alperesi értelmezése kapcsán a 2018. január 1. napját követő előresorolási jogszerűségét vitatta, így jogkérdésben kellett állást foglalnia. A Hszt. 117. § (1), 121. § (1)-(2), 359. § (1)-(2) bekezdései felhívásával kifejtette, hogy az alperes a felperest 2015. július 1. napjával a Hszt. 357. § (1)-(2) bekezdései szerint besorolta, majd őt a Hszt. 359. § (1)-(2) bekezdése alapján első alkalommal 2018. január 1-jei hatállyal

a Hszt. 121. § (1) bekezdése szerint lehetett előresorolni. A Hszt. 117. § (1)-(3) bekezdései szerint a fizetési várakozási idő 4 év, amely a soros előresorolás esetén újraindul. A felperes várakozási idejének a Hszt. 359. § (2) bekezdése szerint történő meghosszabbodása nem érintette a Hszt. 116. §-ában és 117. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános szabályozást, amely szerint a következő fizetési fokozatba legkorábban négy év várakozási idő elteltével lehet lépni. Utalt a Kúria Kfv.III.37.957/2020/8. és Kf.III.45.192/2021/5. számú döntéseiben foglaltakra. A fizetési fokozat megállapításakor figyelembe vehető szolgálati idő kezdete csak a Hszt. 357. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Hszt. 280. § (3) bekezdésében meghatározott időtartam szempontjából volt jelentős, a továbbiakban a Hszt. az előmenetelt nem a szolgálati idő kezdetéhez, hanem a várakozási idő elteltéhez köti. 2018. január 1. napján a Hszt. 359. § (1) bekezdése alapján került sor a felperes előresorolására, és esetében a várakozási idő kivételesen 4 évnél hosszabb időtartam is lehetett, hiszen a Hszt. 359. § (2) bekezdése a fizetési várakozási idő meghosszabbodásáról rendelkezett. A Hszt. 359. § (2) bekezdése nem a fizetési fokozatra jogosító szolgálati idő alapján esedékes előresorolást halasztotta el, hanem a két fizetési fokozat közötti várakozási időt hosszabbította meg. Így a felperes csak akkor vált jogosulttá a következő fizetési fokozatra, amikor a meghosszabbodott várakozási idő eltelt. Ez az okfejtés a rendfokozatban való előrelépésre is vonatkozik, mert a Hszt. 121. § (2) bekezdése visszautal az (1) bekezdésére. E körben utalt a Kúria Kf.III.45.153/2022/4. Kf.III.45.192/2021/5. Kf.VII.45.019/2021/4., Kf.VII.45.007/2021/4. számú határozataiban foglaltakra.

[7] Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 5. § d), 8. § t) pontjai, 19. § (1) bekezdése, az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló 4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény (a továbbiakban: 4/2017. KMK vélemény) 2. pontja valamint a BDT2017.3751 számon közzétett egyedi döntés felhívásával rögzítette továbbá, hogy a felperes másokhoz képest hátrányos besorolása kapcsán hivatkozott az egyenlő bánásmód követelményére; védett tulajdonságaként rangidősségére, azaz a szolgálatban eltöltött idejére; hátránnyként a kieső illetménykülönbözetre hivatkozott. Megállapította, hogy a felperes által megjelölt rangidőssége nem védett tulajdonság; a felperes összehasonlítható csoportot nem jelölt meg, az előresoroláskor hátrány nem érte, így a felperes a valószínűsítési kötelezettségét nem teljesítette. A kereseti hivatkozás szerint 23 hónap szolgálati idő nem került beszámításra, azonban a Hszt. 359. §-a mindenkire ugyanúgy alkalmazandó. Így nem állapítható meg a felperes olyan hátrányos megkülönböztetése, amely a Hszt. 5. §-ában foglalt követelmény megsértéseként lenne értékelhető. Ezért mellőzte a felperesnek az egyenlő bánásmód követelményének megsértése körében előterjesztett tanúbizonyítási indítványát. A rendeltetésellenes joggyakorlásra hivatkozás kapcsán a felperes a joggal való visszaélés esetleges megállapítására alkalmas többlettényállási elemet nem adott elő. Indokolási kötelezettségének részletezettsége kapcsán utalt az Alkotmánybíróság 26/2020. (XII. 2.) AB határozatának [22] bekezdésében foglaltakra.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az elsőfokú ítélet ellen benyújtott fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kötelezését az elmaradt 577.903 forint illetménykülönbözetének, valamint 24.871 forint (utazási költség és parkolási díj) elsőfokú perköltségének megfizetésére kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmével nem tett eleget indokolási kötelezettségének, valamint kereseti érveit nem kellően mérlegelte. Ezért ítélete ellentétes az Alkotmánybíróság 7/2013. (III.1.) AB határozatában, 24/2018. (XII.28.) AB határozata [17]–[19] bekezdéseiben, valamint a 36/2014. (XII.18.) AB határozata [92] bekezdésében rögzítettekkel, miszerint a felek által előterjesztett érdemi érvekre, az ügy érdeme szempontjából releváns jogkérdésekre

reagálva kell a közigazgatási jogvitát elbírálni és azokra tekintettel logikusan felépítve kell a döntés alapjául szolgáló indokokat kifejteni. Az elsőfokú ítélet indokolása eltér az Alkotmánybíróság 3535/2021. (XII.22.) számú határozatában, valamint a Kúria Mfv.IV.10.020/2022/2. számú határozatában rögzített, az egyenlő bánásmód sérelmével kapcsolatos elvi követelményektől. E körben az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az Alkotmánybíróság 12/2018. (VII.18.) számú határozatának [82] bekezdésében, a 3024/2015. (II.9.) AB határozata [23] bekezdésében, valamint a 30/2017. (XI.14.) AB határozata [64] bekezdésében kifejtett elveket.

[9] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a per jogkérdését, ezért nem vizsgálta a magasabb fizetési fokozatra jogosító 23 havi várakozási idő figyelmen kívül hagyását; nem indokolta, hogy az alperes milyen alapon hagyta figyelmen kívül 2016. február 1. és 2017. december 31. napjai közötti 23 hónapi várakozási idejét. A perben nem az előresorolás késedelmét vitatta, hanem azt állította, hogy az előresorolás időpontjai az időjogosultsága figyelmen kívül hagyása miatt torzultak. Öt 2020. február 1. és 2024. február 1. napjain kellett volna magasabb fizetési fokozatba előresorolni. A Hszt. 5. §-a, az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2) bekezdései, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1) bekezdése, az Alaptörvény 28. cikke és a 26/2020. (XII. 2.) AB határozatának [22] bekezdése sérelmével az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a joggal való visszaélést, az egyenlő bánásmód sérelmét, a keresete valódi jogalapját. Az alperesi jogsértés alátámasztására hivatkozott a Hszt. 357. § (1)-(2), 120. § (1)-(2), 121. § (1) és (3), 12. § (4), 281. § (1) bekezdéseire, valamint 36-40 §-aira, továbbá a 117. § (6) bekezdés c) pontjára. Az alperes a fizetési várakozási idő fogalmát összemosta a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási idő fogalmával. Az elsőfokú ítélet indokolása nem terjedt ki kereseti állításaira, ezért kérte a következő kereseti indokait figyelembe venni: A Hszt. 117. § (1), 120. § (1)-(2), 357. § (1)-(2) bekezdései szerint a magasabb fokozatba való előresoroláshoz alapfeltétel a magasabb fizetési fokozatba soroláshoz meghatározott szolgálati idő elérése és speciális feltétel a 4 év időtartamú fizetési várakozási idő kitöltése. A Hszt. 359. § (2) bekezdése a speciális feltételként a fizetési várakozási idő meghosszabbítását írta elő, azonban a Hszt. 357. § (1) bekezdésében foglalt fizetési fokozatba soroláshoz szükséges szolgálati időn alapuló egymásra felépülő lépcsőzetes időkereteket nem érintette és nem változtatta meg. A Hszt.-ben írt rendelkezési állomány példája mutatja, hogy a jogalkotó különbséget tett a fizetési várakozási idő, és a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási idő között, a Hszt. 359. § (2) bekezdésben mindkettőt használja. A Hszt. fenti rendelkezéseinek helyes értelme szerint esetében a Hszt. 357. § (2) bekezdése alapján a 6. fokozat alsó határát meghaladó időtartamot a 6. fokozatban eltöltött fizetési várakozási időtartamnak kell a tekinteni, még akkor is, ha a 2016. február 1. és 2018. január 1. napjai közötti 23 hónapnyi időszakhoz az 5. fokozathoz tartozó illetmény társult, és a 6. fokozat alsó határát meghaladó időben a törvényben megkövetelt 4 évnyi fizetési várakozási idő eltelt. Így a 6. fokozatban eltöltött várakozási idő kezdetét 2016. február 1. napjától kell számolni, amikor a 21. szolgálati év alsó határát elérte. Végig szolgálatot teljesített, így a 23 hónap nem veszett el. A Hszt. 117. § (2) bekezdése alapján az új várakozási idő nem az előresorolási döntéstől kezdődik, hanem attól az időponttól, amikor a munkavállaló átlépte az új fokozat kógensen rögzített alsó határát, azaz az előresorolás esedékességi időpontját. A fizetési fokozathoz meghatározott várakozási idő nem változott meg, csak a fizetési várakozási idő 4 éve hosszabbodott meg, a Hszt. 357. § (1) bekezdés 1-10. pontjaiban meghatározott időtartam alsó határát meghaladó időt kell figyelembe venni. Így az alperesnek csupán a fizetési várakozási időt kellett volna meghosszabbítania, nem pedig a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási időt. A várakozási idő meghosszabbításával az alperes a Hszt. 187. § (1) bekezdésére figyelemmel a 185. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt fenytésnek megfelelő eredményt alkalmazott. Mindezek szerint a 6. fokozat várakozási idejének kezdte

2016. február 1. napjától számítandó, így a 6. fokozat várakozási ideje 2020. február 1. napján telt le, ezért a 7. fokozatba 2020. február 1. napján kellett volna előresorolni.

[10] Előadta, hogy fellebbezésének indoka a kereset érdemi elbírálásának elmaradása, az elsőfokú ítélet kereseti jogalaphoz- és a keresetben megfogalmazott érvekhez nem illeszkedő jogértelmezése, a perbeli tényállításainak ellentmondó ítéleti indokolása. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság lényegi állításaitól eltereli a figyelmet, mert olyan, a Kúria által korábban kialakított jogértelmezési mintát követett, amely nem illeszkedik a jelen ügy érdemi jogalapjához, pedig más perek érvrendszere nem felel meg az ő érvrendszerének; ezért nem merítette ki a keresetét. Nem állította, hogy a szolgálati idő és a fizetési fokozat elválasztható egymástól; hogy az irányadó előresorolási rendet a szolgálati idő kezdetének figyelembevételével kellene meghatározni; vagy a várakozási idő lerövidülését. Azt állította, hogy különbség van a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási idő és a fizetési várakozási idő között, és kizárólag a fizetési várakozási idő hosszabbodott meg; 2016. február 1. és 2022. január 1. napjai között nem 4 év várakozási idő telt el, hanem 5 év 11 hónap. Az elsőfokú ítéletben felhívott Hszt. 5. § (2), 59. § (2), 117. § (2) bekezdésével szemben keresetében a Hszt. 357. § (1)-(2), 120. § (1)-(2), 121. § (1) és (3), 12. § (4), 281. § (1) bekezdéseire, 36–40. §-aira, valamint a 117. § (6) bekezdés c) pontjára hivatkozott. E szabályozási környezet figyelmen kívül hagyása, valamint az érdemi jogvitát képező kérdések kiüresítése az Alaptörvényből eredő tisztességes bírósági eljáráshoz való jog és az indokolási kötelezettség sérelmére vezet. Bár a Kúria félreérthetetlenül leszögezte, hogy a várakozási idő Hszt. 359. § (2) bekezdése szerinti meghosszabbodása – ettől eltérő átmeneti rendelkezés hiányában – nem érintette a Hszt. 116. §-ában és a 117. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános szabályozást, amely szerint a következő fizetési fokozatba négy év várakozási idő elteltével lehet lépni, ennek ellenére a soros előresorolásának az alperes általi gyakorlati végrehajtása azt igazolja, hogy sajnos mégiscsak érintette az előmeneteli rendet a Hszt. 359. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés, mert a 6. fizetési fokozat törvényben megszabott keretei és azon belül a fizetési várakozási idő 4 évről 5 év 11 hónapra nőtt.

[11] Az egyenlő bánásmód megsértése körében kérte annak vizsgálatát, hogy az alperes azonosan számolja-e az azonos napon felszerelt személynek szolgálati idejét, akit 23 hónapra a beosztásából felfüggesztett, vagy aki 23 hónapnyi időtartamra leszerelt, majd visszaszerelt, vagy aki letartóztatásban volt, vagy büntügyi felügyelet alatt állt. Ezt az elsőfokú bíróság nem végezte el, továbbá a hivatkozott 12/2018. (VII.18.) AB határozat [82] bekezdésében, a 20/2014. (VII.3.) AB határozat [244] bekezdésében és a 3024/2015. (II.9.) AB határozat [49] és [23] bekezdésében foglaltak az ítélet indokolásában nem lelhetők fel. E körben hivatkozott a 12/2018. (VI.18.) AB határozat [82] bekezdésében foglaltakra. Létezik olyan állománycsoport, akikkel szemben ugyanazon szolgálati idő alapján hátrányba került, például az ugyanaznap felszerelt és 8. fokozatban lévő ikertestvére, akinek meghallgatását az elsőfokú bíróság mellőzte. Azzal, hogy az alperes ésszerű indok nélkül némelyeket nem, némelyeket pedig visszavetett a fizetési fokozatban, az egyenlő bánásmód követelményét sértette. A homogén csoporton belül indokolatlanul lettek megkülönböztetve aszerint, hogy kik tartoztak a Hszt. 359. § hatálya alá, és kik azok, akik nem. E körben hivatkozott a 3535/2021. (XII. 22.) AB határozatának [66] bekezdésében írtakra. A Hszt. 359 § (2) bekezdése alá tartozó állománytagokat egymáshoz képest is hátrány érte, mert az alperes személyenként eltérően 1-29 hónap fizetési várakozási időszakot hagyott figyelmen kívül. Az 3024/2015. (II. 9.) AB határozat [23] bekezdése szerint önkényes a megkülönböztetés, ha nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, ehhez az intézkedés legitim célját szükséges vizsgálni. Az egyenlő bánásmód megsértése körében hivatkozott továbbá a 30/2017. (XI. 14.) AB határozatának [64] bekezdésében felhívott Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében garantált diszkrimináció tilalmára. A rangidősségi helyzete, a szolgálati idejének hossza és a felszerelése időpontja alapján indokolatlanul ki van rekesztve abból, hogy a 8. fizetési

fokozatba a 29. szolgálati éve megkezdésének első hónapjának első napjával előlépjen, szemben az ikertestvérével, aki vele azonos napon került a rendőrség állományába, mert ő olyan „szerencsés” volt, hogy alacsonyabb beosztásba került, és ezért az alperes őt előresorolta a 8. fokozatba. A rangidősség az emberi személyiségnek egy lényegi vonását képezi, hiszen ez a státusz együtt jár bizonyos elvárásokkal és felelősséggel, és komoly tisztelettel is. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az Alkotmánybíróság 3535/2021. (XII. 22.) AB határozatában foglaltakat. Az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2) bekezdései vonatkoznak a bírói döntésekben megjelenő jogszabály-értelmezésre is. A Kúria Mfv.10020/2022/2. számú határozatának [46] bekezdése rögzíti, hogy a másodfokú részítélet védett tulajdonságként a felperesek Ebktv. 8. § o) pontja szerinti idősebb életkorát, valamint a bírói hivatás gyakorlásában eltöltött időt és szakmai életutat, mint a 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetet fogadta el; az alperes azon magatartása, amellyel a 2015. december 1. előtt kinevezett bírók esetében nem rendelkezett a teljes titkári idő beszámításáról, a magasabb életkorban lévő felperesek számára lényegesen hátrányosabb helyzetet, alacsonyabb illetményt eredményezett, vagyis esetükben megvalósult a közvetett hátrányos megkülönböztetés, melyet a jogerős részítélet helytállóan állapított meg. Az AB határozaton alapuló Kúriai döntés alapján a közvetett hátrányos megkülönböztetés megállapítása szempontjából esetével egyértelmű párhuzamot lehet vonni. Esetében is megvalósult a diszkriminatív, közvetett hátrányos megkülönböztetés. Az alperes azon magatartása, hogy az F34 mellékletként csatolt excel-táblázatban eltérő színnel megjelölt időpontban kinevezett hivatásos állomány számára nem rendelkezett a teljes fizetési várakozási idő beszámításáról, magasabb életkorban lévő és magasabb szolgálati idővel rendelkező állománytagok számára lényegesen hátrányosabb helyzetet, alacsonyabb illetményt eredményezett, vagyis esetükben is megvalósult a közvetett hátrányos megkülönböztetés.

[12] A joggal való visszaéléssel kapcsolatban kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az általa előadottak lényegét figyelmen kívül hagyta. Az elsőfokú peres eljárásban a 4/2017. KMK vélemény 4. pontjára, valamint Hszt. 4. § (1)-(2) bekezdéseire hivatkozással előadta, hogy a 23 hónapnyi várakozási idejének eltörlése a Hszt. 185. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt fenyítési nemhez hasonló eredményt, gyakorlatilag fenyítést, tartós illetményhátrányt okozott, mintha a Hszt. 281. § (1) bekezdésének hatálya alatt állt volna, vagy 23 hónapnyi időtartamra leszerelt és később visszaszerelt volna, és az F34 mellékletben megjelölt időpontban kinevezett hivatásos állománycsoport tagjaihoz képest hátrányt szenvedett. Ez nem egyeztethető össze az előresorolás jogintézményének céljával, amely cél a miniszteri indokolás szerint a megszerzett tapasztalat és teljesítmény elismerése, az előmenetelhez igazodó mértékben növekvő illetmény garantálása. Hivatkozott arra, hogy az alperes a hivatásos állomány egy részét kedvezőtlenebb elbánásban részesíti, mint a vele összehasonlítható helyzetben lévő más személyeket vagy csoportot; csorbítja mások előmenetelhez fűződő jogos érdekeit. Megemlítette, hogy a 2025. február 28. napján készült tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazza a tárgyaláson adott jogi kioktatást, miszerint a Kp. 38. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kereset fenntartására jelen tényállás mellett lehetőség nincs, ahogy azt sem, hogy a tárgyaláson hallgatóságként jelen lévő ikertestvér meghallgatását a bíróság mellőzte. Hivatkozott e körben a Kúria Büntető-Közigazgatási-Munkaügyi és Polgári Kollégiumainak Joggyakorlat-Elemző Csoportja által az ítéleti bizonyosság elméleti és gyakorlati kérdései elnevezéssel kiadott tanulmányra.

[13] A másodfokú peres eljárásban benyújtott 3., 4. és 5. sorszámú beadványaiban részben tovább részletezte, megismételte fellebbezési érvelését; részben új jogszabálysértésekre, új kúriai döntésekre hivatkozott (Kp. 2. § (4), 78. § (2) bekezdései, Hszt. 46. § (2) bekezdése, 115-116. §-ai, Alaptörvény XXVIII. cikk (1), B) cikk (1) bekezdései, Kpkf.39.195/2020/3.) Álláspontja szerint az alperes alaptalanul hivatkozott res iudicata-ra, mert a jelen ügy tárgya, jogalapja és a felülvizsgálandó jogkérdés lényegesen eltért

a korábbtól. A jelen ügy rendszerszintű összefüggéseken alapul, míg a korábbi ügy a felek által előadott szűk kereteken belül maradt. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett kúriai és ítéltáblai döntések nem ügyszintűek. Többek között hivatkozott a vétlen, idősebb, rangidős állomány alkotmányellenes megkülönböztetésére, és a bizonyítás indokolatlan mellőzésére. Az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 25. § (2), 29. § (1) bekezdéseire, a Kúria Pfv.21.352/2018/7. számú ítéletére, a Kp. 35. § (1) és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdésére, a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatra, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) rendeletre (a továbbiakban: IM rendelet) hivatkozással újonnan kifejtette, hogy az alperesi jogi képviselő esetében összeférhetetlenség áll fenn, az Ütv. 25. § (2) bekezdésében foglaltakkal ellentétben járt el; és kifogásolta az alperes részére perköltség megállapítását.

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a felek között ugyanezen ténybeli alapon a Kúria már a Kf.III.45.153/2022/4. számon ítéletet hozott, amelynek indokolását idézte. Hivatkozott továbbá a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.194/2024/7. számú ítéletében szereplő jogszabályértelmezésre. A felperes a peres eljárás során védett tulajdonságot nem valószínűsített, összehasonlítható csoportot tévesen jelölt meg. A felperest az elősorolás során az ügy elbírálásánál figyelembe vehető hátrány nem érte. Az EBD2014.M.22. számú egyedi döntés értelmében az egyéb helyzet, mint védett tulajdonság nem lehet maga a hátrány, vagyis védett tulajdonság nem lehet azonos az elszenvedett hátránnyal. felperes viszont pontosan erre hivatkozott a kereseti kérelmében. A Hszt.-t az egész országban egységesen hajtottak végre, amelynek során nem különböztették meg hátrányosan a hivatásos állományú dolgozókat. Mindenkire azonosan alkalmazta a Hszt. 359. §-ában foglaltakat. Az nem hátrányos megkülönböztetés, hogy az alperes a csoport tagjai tekintetében ugyanazt a jogkövetkezményt alkalmazza, de az az érintettek eltérő ténybeli helyzete (szolgálati idő eltérő tartama) más joghatást, eltérő mértékű figyelmen kívül maradó szolgálati időt eredményez. A felperes olyan állítást, mely a joggal való visszaélés esetleges megállapítására alkalmas lehet, nem adott elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem megalapozott.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a felperes fellebbezésében állította keresetének érdemi elbírálatlanságát, vitatta a Hszt. vonatkozó rendelkezéseinek elsőfokú bíróság általi értelmezését, továbbá az egyenlő bánásmód, valamint a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének megsértésére hivatkozott. Hivatkozott ugyan az eljárási jogszabálysértések kapcsán a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmére, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének megsértésére, keresete kimerítésének hiányára, azonban ezzel összefüggésben – az elsőfokú bíróság erre vonatkozó perorvoslati tájékoztatása ellenére (elsőfokú ítélet perorvoslati része, indokolásának [50] bekezdése) – jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megadásával nem jelölt meg. A felperes a másodfokú bírósághoz benyújtott 3., 4. és 5. sorszámú beadványaiban hivatkozott a Kp. 2. § (4), 78. § (2) bekezdése; a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése; a Hszt. 46. § (2) bekezdése, 115-116. §-ai; az Ütv. 25. § (2), 29. § (1) bekezdése; az IM rendelet pontosan meg nem jelölt rendelkezései sérelmére, valamint a Kúria Kpkf.39.195/2020/3. (K-KJ-2020-297) számon közzétett és Pfv.21.352/2018/7. számú (Bírószági Határozatok Gyűjteményében nem közzétett) határozataitól jogkérdésben való eltérésre, azonban ezen beadványait a fellebbezési határidőn túl nyújtotta be, és a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja

tekintetében hiánypótlásnak nincs helye. Ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e tekintetben nem voltak olyan jogszabálysértései, valamint érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az elsőfokú ítéleti indokolással. Az Alaptörvény T) cikk (2) bekezdése alapján az Alaptörvény és az Alkotmánybíróság határozata nem jogszabály. A Kp. 99. § (1) bekezdése és 100. § (2) bekezdés b) pontja értelmében fellebbezést jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet benyújtani, és abban meg kell jelölni a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. A másodfokú bíróság ezért a felperes által hivatkozott alaptörvényi rendelkezéseket és AB határozati indokolást annyiban tudta figyelembe venni, amennyiben azok a fellebbezésben megjelölt jogszabályi rendelkezésekkel és az ügy releváns tényállásával összefüggésben álltak. A másodfokú bíróság az alperes részéről eljáró kamarai jogtanácsos Ütv. 15. alcíme szerinti összeférhetetlenségét nem észlelte. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[17] Az alperes a panaszt elbíráló határozatát a Hszt. 268. § (3) bekezdés utolsó mondatára alapította, ezért a másodfokú bíróság elsőként – hivatalból – a perelőfeltételek meglétét vizsgálta. A következőkes ítélezési gyakorlat (Kf.VII.40.267/2020/5.-K-KJ-2021-252) már kimunkálta, hogy a Hszt. az ismételt igényérvényesítést a 268. § (3) bekezdésében annyiban korlátozza, hogy az előjáró parancsnak a korábban már elbírált panasszal azonos tartalmú panaszt, vagy a már elbírált részét indokolás nélkül elutasítja. A Hszt. 268. § (3) bekezdése nem képezi akadályát annak, hogy a hivatásos állomány tagja ugyanazon időszakra ugyanazokkal az indokokkal egy korábbival egyező tartalmú szolgálati panaszt terjesszen elő, mint ahogyan annak sem, hogy e szolgálati panasza elutasítása esetén a Hszt. 270. § (1) bekezdése alapján bírósághoz forduljon. Ilyen esetben a bíróság – a kereseti kérelemhez és ellenkérelemhez igazodóan – mindenképp előt az vizsgálja, hogy az újabb szolgálati panasz valóban azonos tartalmú-e a korábbival, azaz a munkáltató helyesen alkalmazta-e a Hszt. 268. § (3) bekezdését. Az ismételt szolgálati panaszon alapuló kereset elutasítását az alapozza meg, hogy a Kp. 5. § (4) bekezdésére figyelemmel a marasztalási perekre vonatkozó speciális szabályok nem mentesítik a bíróságot a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettsége alól, amely alapján a közigazgatási tevékenység (közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntés, intézkedés) jogszerűségét, azaz a szolgálati panaszt elutasító határozatot a kereseti kérelem korlátai között vizsgálnia kell (Kf.VII.39.026/2021/4.-K-KJ-2021-575). A felperes a jelen per előfeltételét képező panasza benyújtását megelőzően már két alkalommal nyújtott be panaszt, amelyben – a 12050-170/74-7/2018.mi. számú előresorolási parancssal összefüggésben – azt állította, hogy őt 2022. január 1. napja helyett 2020. február 1. napjától kell a 7. fizetési fokozatba előresorolni. Ezen panaszát az alperes az 12000-101/97-3/2020.Szü. számú, valamint 12000-101/75-1/2021.Szü. számú határozataival elbírált, majd az utóbbi határozat jogszerűségéről az elsőfokú bíróság a 20.K.700.718/2021/12. számú ítéletében, továbbá a másodfokú bíróságként eljáró Kúria a Kf.III.45.153/2022/4. számú ítéletével állást foglalt. E tekintetben az alperes a Hszt. 268. § (3) bekezdés utolsó mondata alapján jogszerűen utasította el indokolás nélkül a korábban már elbírált szolgálati panasszal azonos tartalmú panaszt. Ugyanakkor a felperes jelen pert megelőzően benyújtott szolgálati panaszával elsőként kifogásolta a 1250-170/1-2/2022.mi. számú állományparancsban foglaltakat, elsőként állította, hogy a következő fizetési fokozatban történő előresorolása időpontja 2026. január 1. napja helyett 2024. február 1. napja, és először igényelte 577.903

forint illetmény-különbözet megfizetését. E tekintetben az alperes a korábbi szolgálati panaszokat elbíráló határozatában nem döntött, és a jogerős bírósági ítélet sem született, így a Hszt. 268. § (3) bekezdés utolsó mondata alkalmazásának sem volt helye. Ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontjában írt pergátló akadály nem áll fenn, és érdemben kell a felperes keresetét elbírálnia.

[18] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy nem sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való joga, továbbá nem állapítható meg az indokolási kötelezettség sérelme azon az alapon, hogy az elsőfokú bíróság – mint jelen esetben – a Hszt. felperes előresorolására vonatkozó rendelkezéseit a felperestől eltérően értelmezte. A felperes keresetében azt állította, hogy az alperesi állásponttal szemben őt 2022. január 1. és 2026. január 1. napjai helyett, 2020. február 1. és 2024. február 1. napjain kellett volna magasabb fizetési fokozatba előresorolni. Erre a jogkérdésre pedig az elsőfokú bíróság a következetes ítélkezési gyakorlattal azonos választ adott. Ítéletében az ügy érdeme szempontjából releváns jogkérdésekre a Hszt. felperes előresorolása tekintetében releváns rendelkezéseit értelmezve reagált; az ügy érdemében, továbbá az egyenlő bánásmód és a joggal való visszaélés kapcsán jogi indokolásában a döntése alapjául szolgáló indokokat részletesen és logikusan kifejtette. Így a felperes által idézett AB határozatokban foglalt követelménynek megfelelően az elsőfokú ítélet a normatív alapokat megjelölte, az alkalmazandó jogszabályoktól a perben nem oldódott el, és azokra ítéleti indokolása logikusan visszavezethető. Téves a felperes azon álláspontja, hogy a bíróság kizárólag a kereseti logika mentén értelmezheti a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, és dönthet a munkáltatói intézkedés jogszerűségéről, mert a jogszabályi rendelkezéseket a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak szem előtt tartásával, az adott jogkérdésben már állást foglaló, a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozataira figyelemmel értelmezi, és a jogszabályok alapján meggyőződésének megfelelően dönt [a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 3. §-a]. Ezért a felperes alaptalanul hivatkozott az Alaptörvény 28. cikkére figyelemmel a Kp. 2. § (1) bekezdésének megsértésére.

[19] A jelen ügyben megállapítható, hogy a felperes által a fellebbezésében megjelölt Hszt. rendelkezések egy része nem áll összefüggésben az 1996. február 1. napja óta folyamatos szolgálati viszonyban szolgálatot teljesítő, fenyítés hatálya alatt nem álló felperes fizetési fokozatban előresorolásával, a rá vonatkozó várakozási idő hosszával és számításával, így az ügy érdemével. E körbe tartozik és csak ennyiben tehetett megállapítást a Hszt. 12. § (4) bekezdésére, 36-40. §-aira, 117. § (6) bekezdése c) pontjára, 187. § (1) bekezdésére, 185. § (1) bekezdés d) pontjára, 281. § (1) bekezdésére a másodfokú bíróság.

[20] A felperes tévesen értelmezi a Hszt. fizetési fokozatban előresorolásával, a rá vonatkozó várakozási idő hosszával és számításával kapcsolatos rendelkezéseit is; a várakozási idejének jogalkotó általi meghosszabbítását kifogásolva valójában nem a kógens rendelkezések alkalmazásához kötött alperessel áll szemben, hanem a jogalkotó által törvényi szintre emelt előresorolási rendszert és ezzel kapcsolatos átmeneti rendelkezéseket tartja magára és másokra nézve méltánytalannak. A Kúria a felperes ügyében meghozott Kf.III.45.153/2022/4. (K-KJ-2022-1353) számú határozatában a Hszt. jelen ügyben is releváns rendelkezéseit értelmezve már rámutatott, hogy a Hszt. hatályba lépésekor a felperest a Hszt. záró rendelkezései között szereplő 357. § (1)-(2) bekezdései alapján kellett besorolni. A szintén az átmeneti szabályok közé tartozó Hszt. 359. § (1)-(2) bekezdései értelmében az alperes a 2015. július 1. napján már szolgálati viszonyban állók vonatkozásában – így a felperes esetében is – elsőként 2018. januárjában végezhetette el az előresorolásokat, és a hivatásos állomány 2015. július 1-jén szolgálati viszonyban álló azon tagjának, akinek a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási ideje ezen határidő előtt letelte, a fizetési várakozási ideje a 2018. január 1-jéig hátralévő időtartammal

meghosszabbodik. A felperes várakozási idejének a Hszt. 359. § (2) bekezdése szerint történő meghosszabbodása – ettől eltérő átmeneti rendelkezés hiányában – nem érintette a Hszt. 116. §-ában és 117. § (1) bekezdésében foglaltakat, miszerint a következő fizetési fokozatba legkorábban négy év várakozási idő elteltével lehet lépni. A fizetési fokozat számítása kezdő időpontjának kifejezetten a jogviszony létesítésekor való első besoroláskor, illetve a már állományban lévők esetén a Hszt. hatályba lépésekor történt besorolásakor volt jelentősége. A fizetési fokozatban történő előrelépés szempontjából a Hszt. 121. § (1) bekezdése alapján nem a szolgálati idő kezdő időpontja, hanem a várakozási idő a releváns, amelynek a Hszt. 359. § (2) bekezdésének megfelelő meghosszabbodása nem eredményezte a következő fizetési fokozatba lépés várakozási idejének megrövidülését.

[21] A Hszt. 116. §-a, 117. § (1), 121. § (1), 357. § (1)-(2) és 359. § (1)-(2) bekezdései egymásra tekintettel történő értelmezésével a másodfokú bíróság sem tud a felperes előresorolása időpontjai vonatkozásában a fentiektől eltérő eredményre jutni. A felperes szolgálati idejének 1996. február 1-i kezdetét csak a felperes Hszt. 357. § (1)-(2) bekezdése szerinti besorolásakor kellett figyelembe venni, amely alapján az alperes besorolta az 5. fizetési fokozatba. Ezt követően a felperes következő fizetési fokozat eléréséhez szükséges várakozási ideje (az 5. fizetési fokozatban töltött időtartam) a Hszt. 359. § (1)-(2) bekezdései alapján a 2018. január 1. napjáig hátralévő időtartammal meghosszabbodott; a várakozási időt nem 1996. február 1. napjától kezdve és nem a Hszt. 117. § (1) bekezdése alapján kellett kiszámítani. Ennek megfelelően a felperes 2018. január 1. napján lépett a 6. fizetési fokozatba, így a 7. fizetési fokozathoz a Hszt. 117. § (1)-(2) bekezdésében előírt négy éves fizetési várakozási idő kezdete 2018. január 1. napja volt, és ezért a felperest az alperes a Hszt. 121. § (1) bekezdése alapján a 1250-170/1-2/2022.mi. számú állományparanccsal jogszerűen sorolta be 2022. január 1. napjával a 7. fizetési fokozatába, és jogszerűen állapította meg, hogy a következő 8. fizetési fokozatban történő előresorolás várható időpontja 2026. január 1. napja lesz. Mindezek szerint a felperes alaptalanul állította, hogy az alperes – és az elsőfokú bíróság – tévesen értelmezte a Hszt. fenti rendelkezéseit, és őt jogszabálysértő módon sorolta előre 2020. február 1. napja helyett 2022. január 1. napján, és jogszabálysértően állapította meg, hogy következő fizetési fokozatban történő előresorolás várható időpontja – a keresetben állított 2024. február 1. napja helyett – 2026. január 1. napja, amelyek következtében 577.903 forint illetménykülönbözetre jogosult.

[22] A felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a Hszt. szabályozási rendszere értelmében a várakozási idejének 2018. január 1. napjáig történő meghosszabbodása nincs kihatással a későbbi előresorolásaira; a fizetési fokozatban előresorolásait erre tekintettel nélkül kell elvégezni. Téves álláspontja szerint a Hszt. 357. § (1) bekezdésének átmenti rendelkezését valamennyi előresorolása esetében alkalmazni kell, noha annak bevezető része egyértelművé teszi, hogy ezen rendelkezést kizárólag a Hszt. hatálybalépésével, a 2015. július 1-jével történő fizetési fokozat megállapításakor kell alkalmazni. A jogalkotó a fizetési várakozási idő, és a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási idő között tartalmi különbséget nem tett, a Hszt. 359. § (2) bekezdésének megfogalmazásból nem lehet ilyen értelmezésre jutni, mert a Hszt. következetesen használja a fizetési várakozási idő fogalmát, míg a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási idő csak a Hszt. 359. §-a átmeneti szabályaiban, a fizetési várakozási idő értelemben szerepel. Így a felperes 6. fizetési fokozat eléréséhez szükséges fizetési várakozási ideje nem 2016. február 1. napján, hanem a várakozási idő meghosszabbodására tekintettel a Hszt. 117. § (2) bekezdése alapján 2018. január 1. napján kezdődött, és ennek megfelelően a 7. fizetési fokozat eléréséhez szükséges fizetési várakozási idő 2022. január 1. napján kezdődött, ezért a 8. fizetési fokozatba lépés várható ideje 2026. január 1. napja.

[23] A felperes fellebbezési érvelésével szemben az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód megsértésére hivatkozás kapcsán vizsgálódott, és annak eredményéről ítéletében számot adott; jogszerűen mellőzte az e tekintetben nem releváns kereseti indokok vizsgálatát, továbbá helyes jogi álláspontjából kiindulva jogszerűen mellőzte a felajánlott tanúbizonyítást. A felperes által felhívott AB határozatokban foglalt esetekkel szemben az alperesnek a felperes előresorolása kapcsán a Hszt. kógens rendelkezéseit kellett alapul vennie, a fizetési várakozási idő megállapítása során diszkriminációt nem gyakorolhatott. A Kúria Mfv.IV.10.020/2022/2. (K-MJ-2022-36) számú határozata – eltérő tényállásánál és jogkérdésénél fogva – nem ügyszoros. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a kifogásolt munkáltatói döntések alapján képező és a Kúria által értelmezett, a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény korábban hatályos 172. § (2) bekezdése alapján a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozott a jogi szakvizsgához kötött tevékenységek és munkavégzések alapján az elismert időtartam meghatározása, és ennek a mérlegelése során kellett az egyenlő bánásmód követelményét megtartani. Jelen esetben az alperes azonban a felperes fizetési fokozatban előresorolására mérlegelési jogkörrel nem rendelkezett. Az egyenlő bánásmód megsértésére hivatkozása miatt az Ebktv. 19. § (1) bekezdése alapján felperesnek azt kell valószínűsíteni, hogy hátrány érte, és az Ebktv. 8. §-a szerinti valamely védett tulajdonsággal rendelkezik. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes a hátrányra és a védett tulajdonságára vonatkozó valószínűsítési kötelezettségének nem tett eleget. A 4/2017. KMK vélemény 2. pontja szerint az egyenlő értékű munkáért egyenlő bér elvét az egyenlő bánásmód követelményrendszerén belül lehet értelmezni; védett tulajdonság, illetve hátrány megjelölése, valószínűsítése nélkül az egyenlő munkáért egyenlő bér elvének sérelme nem állapítható meg. A 4/2017. KMK vélemény 3. pontja értelmében az egyéb helyzetnek két fő fogalmi kritériuma van: az tartozzon az egyén személyisége lényegi vonásához, és az egyént egy sérülékeny társadalmi csoporthoz kapcsolja.

[24] A Hszt. átmeneti szabályainak alkalmazása során a felperes esetében összehasonlítható csoportnak a hivatásos állomány azon tagjai minősülhetnek, akiknek a Hszt. hatálybalépésekor szolgálati viszonyban álltak, és a következő fizetési fokozatba való előrelépéshez szükséges várakozási idejük hozzá hasonlóan 2015. július 1. napját követően, de 2018. január 1. napja előtt járt volna le. Az nem hátrány, hogy az alperes a csoport tagjai tekintetében ugyanazt a jogkövetkezményt, a fizetési várakozási idő Hszt. 359. §-a szerinti meghosszabbítását alkalmazza, de az az érintettek eltérő ténybeli helyzete (szolgálati idő eltérő tartama) folytán 2015. július 1. és 2017. december 31. napjai között eltérő tartamú fizetési várakozási időt eredményez, és ezért az alperes esetleg eltérő összegű illetményt állapít meg. A felperes fellebbezésében sem támasztotta alá, hogy az általa hivatkozott személyek vele egyező ténybeli helyzetben lettek volna, ikertestvére esetében is azt említette meg, hogy eltérő ténybeli helyzetben volt. A Hszt. kógens rendelkezései alapján a hivatásos állomány tagjai között kialakult eltérő munkajogi helyzet nem minősül a munkavállaló munkáltató részéről történő hátrányos megkülönböztetésnek. A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a hivatásos állomány tagjai vonatkozásában értelmezhető rangidősség az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetnek lenne tekinthető. A rangidősség nem tartozik a személy (ember) személyisége lényegi vonásához, és a rangidős hivatásosok még a felperes állítása szerint sem képeznek sérülékeny társadalmi csoportot. Az átmeneti szabályok alkalmazása során a szolgálati idő kezdetét befolyásoló életkornak sincs jelentősége, mert a Hszt. 359. § (1)-(2) bekezdései szerint azonos időtartammal hosszabbodik meg a fizetési várakozási idő az 1996. február 1. és például a 2012. február 1. között hivatásos szolgálati viszonyt létesítők esetében. Mindezek szerint a felperes alaptalanul hivatkozott az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésén keresztül a Hszt. 5. §-ának alperes általi megsértésére, valamint a Kúria Mfv.IV.10.020/2022/2. számú határozatától jogkérdésben eltérésre.

[25] A felperes fellebbezésében sem tudott olyan többlettényállási elemet megjelölni, amely azt támasztotta volna alá, hogy az alperes a felperes előresorolását érintő döntéseit nem a jogalkotói célnak megfelelően, a Hszt. vonatkozó szabályai rendeltetésétől eltérően hozta volna meg. Megállapítható, hogy az alperes a Hszt. átmeneti rendelkezéseit a jogalkotói céloknak megfelelően, a felperes előmenetelhez fűződő jogos érdekeinek csorbítása nélkül alkalmazta, és az elsőfokú bíróság jogszerűen utalt a joggal való visszaélés tilalma kapcsán releváns többlettényállási elemek hiányára. Így a felperes alaptalanul hivatkozott a Hszt. 4. § (1)-(2) bekezdéseinek sérelmére. A tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítése a Kp. 36. § (2) bekezdés h) pontja alapján alkalmazandó Pp. 161. § (3) bekezdése alapján kérhető, azonban a felperes ilyen kérelmére, és annak elutasítására nem hivatkozott.

[26] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[27] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (3)-(4) bekezdésére figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg, tekintettel arra is, hogy annak mérséklését a felperes nem kérte.

[28] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján az 577.903 forint pertárgyérték után számított 46.232 forint fellebbezési illetéket a felperes Kp. 35. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 525. §-a szerinti munkavállalói költségkedvezménye folytán a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[29] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[30] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 20.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró